

27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1985

Σάρα και Θίο

Και πραγματικά δεν τρέχει τίποτα ή μπορεί και να μην τρέχει τίποτα ή δεν θα έπρεπε να τρέχει τίποτα καθώς γέρνει το κεφάλι του προς τα μπρος για να πλησιάσει την άκρη του τσιγάρου του στον αναπτήρα του αυτοκινήτου. Τσιτσιρίζει στην επαφή, ένας ήχος χαρακτηριστικός μιας φευγαλέας στιγμής στην ιστορία, όταν τα αυτοκίνητα έχουν αναπτήρες και κατά τ' άλλα φρόνιμα δεκαπεντάχρονα αγόρια πνίγονται με τον καπνό των Marlboro ενώ οδηγούν τις Buick των μαμάδων τους, χωρίς να έχουν καν προσωρινή άδεια οδήγησης. Είναι ένα κορίτσι το οποίο θέλει να εντυπωσιάσει. Ονομάζεται Μίστι Ζίμερμαν, κι αν επιβιώσει αυτό το βράδυ, όταν μεγαλώσει θα γίνει συντάκτρια περιοδικού ή καθηγήτρια γυμνασίου ή δικηγόρος υπεράσπισης. Θα αποκτήσει τρία παιδιά ή θα μείνει άτεκνη. Θα πεθάνει νέα από καρκίνο της μήτρας ή θα ζήσει αρκετά και θα δει δισέγγονα.

Αυτές είναι όμως μόνο μερικές από τις πιθανές τροχιές σε μια ζωή, μια χούφτα πεφταστέρια στον νυχτερινό ουρανό. Αν αλλάξεις ένα πράγμα, αλλάζουν τα πάντα. Ένα τρέμουλο εδώ πυροδοτεί έναν σεισμό εκεί. Ένα ρήγμα βαθαίνει. Ένα κύκλωμα διακόπτεται. Το πόδι του στο γκάζι. Στην πραγματικότητα, δεν ξέρει τι κάνει, όμως αυτό δεν πρόκειται να τον σταματήσει. Είναι πριζωμένος όπως κάθε δεκαπεντάχρονο αγόρι. Πρέπει ν' αποδείξει κάτι. Στον εαυτό του. Στη Μίστι. Στην αδερφή του. Είναι σαν ν' ακολουθεί ένα σενάριο γραμμένο σε Μπράιγ, τα δάχτυλά του ψηλαφίζουν έναν κώδικα που δεν καταλαβαίνει.

«Θίο, κόψε ταχύτητα». Η αδερφή του η Σάρα το λέει αυτό, από το πίσω κάθισμα.

Η Μίστι βρίσκεται στη θέση του συνοδηγού. Η Σάρα ήταν εκείνη που του πέταξε τα κλειδιά για το αυτοκίνητο της μαμάς τους. Η Σάρα, ετών δεκαεφτά. Μετά απ' αυτή τη βραδιά θα του είναι άγνωστη. Ο καλοκαιρινός ουρανός έχει ρίξει ένα πέπλο που καλύπτει τ' αστέρια και το φεγγάρι. Οι δρόμοι είναι ήσυχοι, οι καλοί άνθρωποι του Άβαλον βρίσκονται προ πολλού στα κρεβάτια τους. Οι γονείς τους κοιμούνται στο υπέρδιπλο κρεβάτι τους, σκεπασμένοι με την καρό πλεκτή κουβέρτα που έφτιαξε με τα χέρια της μια από τις ασθενείς του πατέρα τους. Η μητέρα του Θίο συνήθως κοιμάται βαθιά, αλλά ο πατέρας του έχει εκπαιδευτεί, μια ζωή γιατρός, να τινάζεται με το παραμικρό, σε πλήρη εγρήγορση. Πάντα σε ετοιμότητα.

Αυτοί εδώ οι έφηβοι δεν πάνε γυρεύοντας για μπελάδες. Είναι καλά παιδιά – οι πάντες θα μπορούσαν να το πιστοποιήσουν αυτό. Όμως βαριούνται. Είναι τέλη καλοκαιριού, το σχολείο θ' αρχίσει την επόμενη βδομάδα. Η Σάρα έχει έναν χρόνο ακόμα και τελειώνει, ύστερα θα φύγει. Είναι αστέρι η αδερφή του. Βασικό μέλος της αθλητικής ομάδας από τη μια, άριστη μαθήτρια από την άλλη. Πολλά υποσχόμενη. Ο Θίο θέλει άλλα τρία χρόνια για να τελειώσει το σχολείο, και μέχρι στιγμής έχει περάσει εντελώς απαρατήρητος. Είναι ένα τροφαντό αγόρι, σιωπηλό και ντροπαλό εκ φύσεως. Κοκκινίζει εύκολα. Μπορεί να νιώσει τώρα τα μάγουλά του να φουντώνουν καθώς κρατάει τον αναπτήρα και εισπνέει, τραβώντας τον καπνό βαθιά μες στα πνευμόνια του μόλις ακούει το χαρακτηριστικό τσιτσιρίσιμα. Ο πατέρας του, θωρακοχειρουργός, θα τον σκότωνε. Μπορεί γι' αυτό η Σάρα να του έδωσε τα κλειδιά. Ίσως να προσπαθεί να βοηθήσει, να τον σπρώξει να δράσει, γαμώτο! Να πάρει ένα ρίσκο. Καλύτερα κακός παρά ένα τίποτα.

Η Μίστι Ζίμερμαν είναι απλώς ένα κορίτσι που ήρθε για βόλτα μαζί τους. Η Σάρα της ζήτησε να έρθει. Η Σάρα, κάνοντας για λογαριασμό του αυτό που ο Θίο δεν μπορεί να κάνει ο ίδιος. Αν αλλάξεις ένα πράγμα, αλλάζουν τα πάντα. Η Buick διασχίζει με ταχύτητα

την οδό Πόπλαρ. Η Μίστι τεντώνεται και χασμουριέται στη θέση του συνοδηγού. Ο Θίο στρίβει αριστερά, μετά δεξιά. Έχει αρχίσει και παίρνει το κολάι. Ανάβει φλας και βγαίνει στον δρόμο ταχείας κυκλοφορίας. Καθώς περνάνε έξω από το εμπορικό κέντρο, κοιτάζει αν το Burger King είναι ακόμη ανοιχτό.

«Πρόσεχε!» φωνάζει η Σάρα.

Κόβει απότομα το τιμόνι για να επιστρέψει στη λωρίδα του, με την καρδιά του να χτυπάει ξέφρενα. Παραλίγο να χτυπήσει το προστατευτικό κιγκλίδωμα. Βγαίνει από τον δρόμο ταχείας κυκλοφορίας στην επόμενη έξοδο και αφήνει το γκάζι. Ίσως τελικά να ήταν κακή ιδέα. Θέλει να πάει στο σπίτι του. Επίσης, θέλει άλλο ένα τσιγάρο.

«Κάνε στην άκρη» του λέει η Σάρα. «Θα οδηγήσω εγώ».

Ο Θίο ψάχνει κάποιο κατάλληλο σημείο για να σταματήσει. Δεν έχει ιδέα πώς να παρκάρει το αυτοκίνητο. Η Σάρα έχει δίκιο, όλο αυτό είναι σκέτη ανοησία.

«Ή μάλλον όχι, ξέχνα το. Καλύτερα να μην το πάρω εγώ» αλλάζει τελικά γνώμη.

Κοντεύουν στο σπίτι. Το ακούει σαν τραγούδι στο κεφάλι του: Σχεδόν φτάσαμε, σχεδόν φτάσαμε, σχεδόν φτάσαμε. Λίγα τετράγωνα μόνο μένουν. Προσπερνούν την οικία των Χέλερ, την οικία των Τσέρτοφ.

Όπως σκύβει μπροστά, ο αναπτήρας γλιστράει από τα δάχτυλά του και πέφτει μέσα από τον ανοιχτό γιακά του πουκαμίσου του. Βγάζει μια κραυγή και προσπαθεί να τον πιάσει, όμως αυτό απλώς χειροτερεύει την κατάσταση. Κυρτώνει την πλάτη του στην προσπάθεια να ξεφορτωθεί το καυτό μεταλλικό πράγμα, όμως εκείνο έχει σφηνώσει ανάμεσα στην κοιλιά του και στο σορτς του. Μυρωδιά καμένης σάρκας. Μια τέλεια γυαλιστερή ημισέληνος θα μείνει για πάντα εκεί. Χρόνια αργότερα, όταν μια ερωμένη ακολουθήσει με τ' ακροδάχτυλά της τη γραμμή της ουλής και τον ρωτήσει πώς την απέκτησε, εκείνος απλώς θα αποτραβηχτεί κυλώντας στην άλλη άκρη του κρεβατιού. Όμως τώρα... τώρα ένας άπειρος αριθμός από πιθανά μέλλοντα που εκτοξεύονται σαν ακτίνες Γάμμα από το κινούμενο όχημα. Τρεις μαθητές λυκείου. Κι αν η Σάρα είχε βγει με τους φίλους της εκείνο το βράδυ; Κι αν η Μίστι είχε αρνηθεί την πρόσκληση; Κι αν ο Θίο είχε υποκύψει στον συνηθισμένο τρόπο ύπαρξής του και είχε φτιάξει μια σαντουιτσάρα με σαλάμι και μπόλικη μουστάρδα για να την πάρει μαζί του στο κρεβάτι;

Ο τροχός γυρίζει. Κραυγές εφήβων μέσα στη νύχτα. Θίο όχι σταμάτα Χριστέ μου γαμώτο βοήθεια Θεέ μου, και κανένα σκούξιμο από φρένα, τίποτα για να μειώσει τη σφοδρότητα της πρόσκρουσης. Μια μάζα από μέταλλα και μια αρχαία βελανιδιά – ο πάταγος δύο κόσμων που συγκρούονται.

Ο προφυλακτήρας και η δεξιά πλευρά της Buick στραπατσάρονται σαν να 'τανε παιχνίδια κι όλα αυτά να γίνονταν στα ψέματα. Επάνω, στον πρώτο όροφο της οικίας του Μπέντζαμιν και της Μίμι Γουίλφ, ένα φως ανάβει. Ένα παράθυρο ανοίγει. Ο Μπεν Γουίλφ μένει να κοιτάζει τη σκηνή από κάτω για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Όταν φτάνει στην εξώπορτα, η κόρη του η Σάρα στέκεται μπροστά του – δόξα τω Θεώ δόξα τω Θεώ δόξα τω Θεώ –, το μπλουζάκι και το πρόσωπό της γεμάτα αίματα. Ο Θίο βρίσκεται στα τέσσερα στο έδαφος. Μοιάζει να είναι ακέραιος – δόξα τω Θεώ δόξα τω Θεώ δόξα τω Θεώ. Όμως τότε–

«Υπάρχει ένα κορίτσι στ' αμάξι, μπαμπά...»

Η Μίστι Ζίμερμαν έχει χάσει τις αισθήσεις της. Δεν φοράει ζώνη ασφαλείας –ποιος φοράει ζώνες ασφαλείας;– και στο μέτωπό της έχει ένα βαθύ σκίσιμο από το οποίο τρέχει αίμα. Δεν υπάρχει χρόνος να καλέσουν ασθενοφόρο. Αν περιμένουν να φτάσουν οι Πρώτες Βοήθειες, το κορίτσι θα χάσει τη ζωή του. Οπότε ο Μπεν κάνει αυτό που πρέπει. Σκύβει μέσα από την πόρτα του οδηγού, περνάει τα χέρια του κάτω από τις μασχάλες της κοπέλας και τη σέρνει έξω.

«Το πουκάμισό σου, Θίο!» φωνάζει επιτακτικά.

Το αγόρι νιώθει τα σωθικά του ν' ανακατεύονται. Του έρχεται να κάνει εμετό. Βγάζει το πουκάμισό του και το πετάει στον πατέρα του. Ο Μπεν ανασηκώνει το κεφάλι της Μίστι και τυλίγει το πουκάμισο σφιχτά γύρω από το κρανίο της για ν' ανακόψει τη ροή του αίματος. Διαύγεια και ηρεμία επικρατούν στο μυαλό του. Είναι ένας πολύ καλός γιατρός. Ψάχνει τον σφυγμό του κοριτσιού.

Η Μίμι τώρα βρίσκεται στα σκαλοπάτια της εξώπορτας, το νυχτικό της ανεμίζει στον αέρα που μοιάζει ξαφνικά να σηκώθηκε από το πουθενά.

«Τι συνέβη;» ουρλιάζει. «Σάρα; Θίο;»

«Εγώ φταίω, μαμά» λέει η Σάρα. «Εγώ οδηγούσα».

Ο Θίο καρφώνει το βλέμμα στην αδερφή του.

«Αυτό δεν έχει σημασία τώρα» προφέρει με σιγανή φωνή ο Μπεν.

Κατά μήκος της οδού Ντιβίζιον οι γείτονες έχουν ξυπνήσει. Η σύγκρουση, οι φωνές, ο ηλεκτρισμός στον αέρα... Κάποιος πρέπει να ειδοποίησε την Άμεση Δράση. Κάπου στο βάθος το ουρλιαχτό μιας σειρήνας. Ο Μπεν το ξέρει βαθιά μέσα του πριν καν συνειδητοποιήσει ότι το ξέρει, μ' εκείνον τον εσωτερικό ενστικτώδη τρόπο. Δεν μπορούσε να δει μες στο σκοτάδι όταν έσυρε το κορίτσι έξω από το αυτοκίνητο. Τα μάτια του κατέγραψαν μόνο την πληγή στο κεφάλι, την ανεξέλεγκτη αιμορραγία. Όμως τώρα το ξέρει: ο λαιμός της είναι σπασμένος. Κι εκείνος έκανε το χειρότερο πράγμα που θα μπορούσε να κάνει: τη μετακίνησε. Τις μέρες που θ' ακολουθήσουν θα πει την ιστορία ξανά και ξανά: στις Αρχές, στο πλήρωμα του ασθενοφόρου, στους γονείς της Μίστι. Κανείς δεν θ' αμφισβητήσει την εκδοχή του – ότι η Σάρα οδηγούσε το αυτοκίνητο, με τη Μίστι συνοδηγό και τον Θίο στο πίσω κάθισμα. Ούτε το βράδυ αυτό ούτε ποτέ. Θα γίνει το πιο βαθύ οικογενειακό μυστικό, ένα μυστικό τόσο επικίνδυνο, ώστε κανείς δεν θα το αναφέρει πια ποτέ ξανά.

21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2010

Μπέντζαμιν

Το αγόρι είναι και πάλι στο παράθυρό του. Είναι έντεκα παρά τέταρτο το βράδυ, μια ώρα που τα αγόρια της ηλικίας του –τα ενδέκατα γενέθλιά του δεν αργούν– θα 'πρεπε να βρίσκονται στο κρεβάτι και να κοιμούνται βαθιά, βυθισμένα στα μακριά κι ανήσυχα όνειρά τους. Όμως αντί γι' αυτό, με ακρίβεια ρολογιού, να τος, εκεί: τα σκούρα μαλλιά του λαμπυρίζουν στο φως που ρίχνει πάνω τους η πανσέληνος, τα μικρά του χέρια γραπωμένα από το περβάζι, ο ισχνός λαιμός του τεντωμένος προς τα πάνω μέσα από το ανοιχτό παράθυρο, το βλέμμα του εξερευνά τον ουρανό. Το χνότο του βγαίνει παγωμένο από το

κρύο. Τώρα παίρνει στα χέρια του αυτό το μαραφέτι και το στρέφει εδώ κι εκεί σαν πυξίδα, με την απόκοσμη γαλακτερή γαλαζωπή λάμψη του να φωτίζει το χλωμό πρόσωπό του. Μα τι στο καλό κάνει; Ο Μπεν με το ζόρι συγκρατείται για να μην ανοίξει το δικό του παράθυρο και να του φωνάξει από την απέναντι πλευρά της οδού Ντιβίζιον: Πρόσεχε! Οι λέξεις ανεβαίνουν στον λαιμό του.

Πού είναι οι γονείς σου;

Μπορεί όμως να δει και τους γονείς, ολόκληρο το σπίτι, εκτός από το δωμάτιο του αγοριού, είναι κατάφωτο μες στη νύχτα – σαν ένα ερωτικό γράμμα προς την εταιρεία ηλεκτρισμού. Η μητέρα κάθεται στο τραπέζι της κουζίνας, σκυμμένη πάνω από ένα περιοδικό, μ' ένα ποτήρι κρασί δίπλα στον αγκώνα της. Η σιλουέτα του πατέρα διαγράφεται στο γυμναστήριο που έφτιαξαν πάνω από το γκαράζ. Ο άντρας κωπηλατεί σαν μανιακός, λες και σπεύδει να σώσει κάποιον άνθρωπο που πνίγεται.

Το σπίτι στην απέναντι πλευρά του δρόμου ανήκε παλιότερα στους Πλατ, και πριν απ' αυτούς στους Μακάρθι. Όταν εκείνος και η Μίμι μετακόμισαν στη γειτονιά, τότε που η οδός Ντιβίζιον πράγματι χώριζε (αν και θεωρούνταν απρέπεια να συζητείται ανοιχτά) το πιο περιζήτητο κομμάτι της πόλης από τα σπίτια κοντά στον σταθμό του τρένου, δεν υπήρχαν προσθήκες προορισμένες για οικιακά γυμναστήρια, δεν υπήρχαν πισίνες σαν αυτήν που φάνηκε να ξεφυτρώνει εν μία νυκτί πίσω από το παλιό σπίτι των Μπερκελχάμερ, δεν υπήρχαν υπαίθρια τζάκια και περίτεχνα ηχητικά συστήματα ενσωματωμένα σε πέτρινους τοίχους καλυμμένους με βρύα.

Ένα μόνο αυτοκίνητο διασχίζει αργά την Ντιβίζιον και στρίβει στην οδό Πόπλαρ. Κάπου μακριά ακούγεται το διαπεραστικό ουρλιαχτό μιας γάτας. Τα αγκαθωτά φύλλα του γκι γρατζουνάνε το παράθυρο της κουζίνας στο ισόγειο. Ο Μπεν είχε σκοπό να ζητήσει από τον κηπουρό να το ξεριζώσει το περασμένο φθινόπωρο, προτού σαπίσουν κι άλλες από τις παλιές σανίδες της ξύλινης επένδυσης του σπιτιού, αλλά, με όλα αυτά που συνέβαιναν, το είχε ξεχάσει. Τώρα πια θα είναι το πρόβλημα κάποιου άλλου. Οι καινούργιοι ιδιοκτήτες, ένα ζευγάρι το οποίο δεν έχει συναντήσει, μετακομίζουν εκεί από το Κλίβελαντ. Έχουν δύο μικρά παιδιά. Κι ένα από εκείνα τα κυνηγόσκυλα μπασέ με τα θλιμμένα μάτια.

Έτσι λοιπόν θα περάσει αυτή την τελευταία νύχτα; Τυλιγμένος στη φανελένια ρόμπα του, κοιτάζοντας έξω απ' το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς του, ρουφώντας κάθε ήχο και εικόνα αυτού του μέρους όπου έζησε περισσότερα χρόνια απ' οπουδήποτε αλλού; Προσπαθεί να τα χαράξει όλα στη μνήμη του.

Σαράντα χρόνια.